

[Wilhelm]

sentanternes egen virksomhed på offentlighedens vegne.

Jeg er derfor ligesom SFs ordfører skuffet over, at socialdemokratiet ikke engang gider deltage i diskussionen om disse repræsentanters rettigheder og pligter. Jeg er glad for, at SF gør det og vil støtte ændringsforslagene. Jeg vil næsten sige: det manglede også bare andet. Jeg er også skuffet over, at de radikale overhovedet ikke vil deltage i en diskussion om, hvad man skal med denne gidsel- og pamperordning, om, hvorfor man ikke vil være med til at give disse repræsentanter nogle rettigheder og pligter.

Konklusionen må være, at hvis dette ændringsforslag stemmes ned, så har de radikale og socialdemokratiet demonstreret, at de ikke ønsker disse samfundsrepræsentanter brugt til noget som helst, som offentligheden kan få kendskab til, og at de derfor statuerer, at det skal være en gidsel- og en pamperordning. Der er et par hundrede gode ben dér, men nogen funktion over for offentligheden har denne tavshedspligt og denne loyalitetspligt, som er blevet fastslået i de 7 år, ordningen har eksisteret i, absolut ikke.

Nu har man måske nok, som SF siger i sit betænkningssbidrag, en ordening, som kan være et udgangspunkt for at give tilbagemeldingspligt med mulighed for styring og indsigt. Men det er i så fald blevet demonstreret i samfulde 7 år, at socialdemokratiet og de radikale ikke ønsker denne ordening brugt som et udgangspunkt for noget, der har en berettigelse, men ønsker at fastslå, at den ikke må være andet end en gidsel- og benfunktion.

Derfor synes jeg, at SF sammen med os skulle drage den konklusion, at den ordening, hvis de meget beskedne ændringsforslag om rettigheder og pligter bliver stemt ned i dag, så ingen berettigelse har, så er den værre end ingenting, og så må vi tage konsekvensen og bruge det flertal, der i så fald er, hvis SF er med på at få den afskaffet ved tredje behandling om nogle dage.

Jeg vil også sige til SF, at de radikale og socialdemokratiet kun kan bringes til at behandle dette problem om rettigheder og pligter seriøst, hvis de ved, at alternativet er, at ordningen bliver ophævet.

Hahn (CD):

Hr. Wilhelm har ret så langt, at det er beklageligt, at socialdemokratiet og de radikale ikke vil komme ud af busken. De kunne godt komme herop og forsvare, hvorfor de ikke kan støtte fremskridtspartiets forslag. Det er jo netop sådan, at de samfundsrepræsentanter, som indvælges, overhovedet ingen indflydelse og betydning har, idet de ikke kan komme ud til offentligheden med noget som helst.

Derfor ønsker vi i CD at støtte regeringens forslag, der støtter fremskridtspartiet. Efter hvad der er oplyst, har socialdemokratiet 33 såkaldte samfundsrepræsentanter i banker og sparekasser. Ønsker banker og sparekasser at have nogle politikere i bestyrelserne, kan de jo blot vælge dem, så demokratisk er det jo. Hvorfor skal de så påtvinges nogen?

De ændringsforslag, der er stillet af VS, kan vi ikke stemme for. Vi må så afvente, hvis dette lovforslag på grund af de radikales holdning forkastes, at de radikale bliver færre eller klogere, næste gang forslaget bliver fremsat.

Industriministeren (Stetter):

Det kan ikke være nogen stor overraskelse for forslagsstillerne, at jeg afviser disse ændringsforslag. Afvisningen er begrundet i regeringens principielle holdning til systemet, således som denne holdning kom til udtryk gennem mine bemærkninger ved førstebehandling, Folketingstidende 1982-83 sp. 1551.

Bag ændringsforslagene synes at ligge en holdning, som afspejler mistillid til og mistænkeliggørelse af den virksomhed og den aktivitet, som udfoldes af pengeinstitutterne. Jeg gør i den forbindelse opmærksom på, at pengeinstitutterne i forvejen er undergivet et stramt tilsyn med indberetninger og undersøgelser fra det offentlige side. Jeg kan ikke se, at der er grundlag for at have mistillid til den måde, hvorpå pengeinstitutterne forvalter deres samfundsmæssige opgave.

Forslagenes gennemførelse ville medføre en væsentlig forøgelse af arbejdsbyrden dels for det offentlige, dels for den offentlige repræsentant, og derfor kan det befrygtes, at egnede kandidater ville trække sig.

Endvidere kan samarbejdet i bestyrelsen mellem den offentlige repræsentant og den øvrige bestyrelse befrygtes belastet ved re-